

ANG KATAHIMIKAN NG ISANG PAALAM NG WILKINSON

Kay kakaiba ng naging kapalaran ko.

Laging nag-iisa.

Nakaupo sa piling ng napakaraming babae.

Hindi kailanman ang sentro.

Panauhin lamang.

Sa totoo lang, hindi ako kailanman nailang sa papel na iyon.

May iba pang laging bumibihag sa aking pansin.

Isang bagay na kinukuha ng mga babae nang hindi nagpapaalam.

Hindi pera.

Iyon ang laging pinakawalang-interes na bahagi.

Kinukuha nila ang atensiyon.

Ang pagkamausisa.

Ang mga isip.

Mga piraso ng panahon.

Buong bahagi ng iyong lakas na pangkaisipan.

At kadalasan, ginagawa nila ito nang hindi man lang namamalayan.

Ang unang tuntunin ay laging nananatiling pareho.

Pangitiin sila.

Ngunit nang hindi umaasta na parang tanga.

Dahil malaki ang pagkakaiba ng katatawanan at katangahan.

Ang una ay nagbubukas ng usapan.

Ang ikalawa ay nagsasara nito.

Kung hindi, kahit ang pinakaeleganteng hapunan ay mauuwi rin sa halos isang kainang fast food lamang.

Noon ko sinimulang ipaliwanag ang aking personal na teoryang antropolohikal tungkol sa bakal.

Inasahan kong magmumukha akong kapani-paniwala.

Hindi naman kailangang paniwalaan.

Inilarawan ko sa isip ang isang malayong umaga.

Isang lalaki ang lumabas sa kanyang yungib upang tumupad sa isang romantikong tipanan.

Ngunit walang balak ang kanyang kasama na hayaan siyang umalis.

Sinundan siya nito sa gubat.

Gusto nitong malaman kung saan siya pupunta.

Kanino.

At bakit.

Noong mga panahong iyon, malaya ang lahat, at hindi pa naiimbento ng mga sosyologo ang promiskuwidad.

Sa isang punto, nagngitngit siya.

Pumulot siya ng bato at inihagis ito sa babae upang itaboy ito.

Tumama ang bato sa isang malaking tipak ng bato.

Isang kislap.

Saka isa pa.

Saka usok.

Ang hangin na ang gumawa ng iba pa.

At isinilang ang apoy.

Agad na natapos ang romantikong tipanan.

Napakahalaga ng nangyari.

Hindi pa ito nakasulat sa anumang manwal.

Kahit sa mga manwal ng Amazon.

Kailangan itong obserbahan.

Unawain.

Gamitin.

Tahimik na nakinig ang mga babae sa hapag.

Walang kumakain.

Kinailangang ibalik ng waiter ang mga sopas sa kusina at initin ang mga ito sa ikalawang pagkakataon.

Saka may nangyaring mas kakatwa pa.

Ilang magkapareha sa mga katabing mesa ang naglapit ng kanilang mga upuan sa amin.

Para itong isang pagtatanghal sa teatro.

Ngunit ang gusto ko lamang ay pangitiin sila.

Iyon ang sandaling hindi na ako naging kapani-paniwala.

At naging pinaniniwalaan.

Nagsasalaysay ako ng kuwentong hindi pa naisusulat ninuman.

Isang posibleng kuwento ng ating mga ninuno.

Huminto ako.

Tumingin ako kay Maggy.

“Gusto mo bang ituloy ko?”

Hindi siya nag-atubili kahit isang segundo.

“Oo, ikaw na kahanga-hangang anak ng puta.”

At sabay-sabay kaming humagalpang ng tawa.

Saka ako nagpatuloy.

Sa pamamagitan ng apoy, nagsimulang maunawaan ng babae na magagamit ang tuklas na ito sa pagkain.

Binago ng init ang mga lasa.

Binago nito ang kalikasan mismo.

Nang hindi namamalayan, ang haba ng buhay ng tao, na halos umaabot lamang sa dalawampung taon, ay dahan-dahang umusad patungong apatnapu.

Dinoble ito ng apoy.

Bumaba ang kontaminasyon ng bakterya.

Umatras ang mga impeksiyon.

Nagkamit ng panahon ang katawan ng tao.

Pagkatapos, isang karaniwang hapon sa harap ng isang yungib, pumulot ng ilang bato ang babae ring iyon.

Sinuri niya ang mga ito nang malapitan.

Pinag-umpog ang mga ito.

Pinag-aralan ang mga ito.

Walang mga hurnong pantunaw.

Walang mga pagawaan ng bakal.

Walang mga inhinyero.

Sinimulan niya ang mahabang paglalakbay na hahantong balang-araw sa metal.

At pagkatapos, sa bakal.

Kaya, kung hindi dahil sa isang babae, wala ako rito ngayon.

Hindi ko sana kayo nakilala.

Hindi ko sana kayo napahalagahan.

Hindi ko sana nabalot sa loob ng isang pamamaalam ang naging ako.

Nanatiling tahimik ang hapag.

Isang katahimikang iba sa lahat ng iba pa.

Hindi iyon ang katahimikan ng paghihintay.

Iyon ang katahimikan ng pamamaalam.

Tumingin ako kay Maggy.

Tumingin ako sa kanyang anak.

Tumingin ako sa kanyang mga apong babae.

At napagtanto kong hindi isang pamilya ang pinagpapaalaman ko.

Isang kuwento ang pinagpapaalaman ko.

Pamilya Wilkinson

Malugod kayong tinatanggap.

Tumayo ako at lumayo.

Dahil hindi ko kailanman nakayanan ang mga luha ng isang babae.

Ferdinando